

BANG MARIETJE.

(Nadruk verboden).

Moeder zat rustig te naaien onder de bloeiende sering. Marietje speelde in den tuin en liep vooral veel in de buurt van het hek, dat de tuin afscheidt van den breeden landweg. Moeder wist wel, dat Marietje niet erg dapper was — maar daar kwam Marietje toch in een angst naar moeder toehollen — vreeselijk huilend en gillend. Wat er toch gebeurd mocht zijn?

Moeder kijkt naar den weg en ziet niets anders er op dan een grooten dog. Ken je doggen? Ze hebben zoo'n platten, breeden kop en een gebil van groote witte tanden. Dan trekken ze zoo nu en dan hun lippen zoo ver weg van hun tanden. ~~Moeder vermoedde al wel, dat~~ de dog de oorzaak van Marietje's angst zou zijn — maar het beest staat zoo rustig als 't maar kan.

„Maar Marietje!” zegt moeder. „Is me dat een leven maken! En wat is er nu toch?”

Marietje valt op haar knieën en verbergt snikkend het hoofdje in moeders schoot.

„O! ol die hond kijkt me zoo aan!”

„Maar kindje, hij doet toch niets, en 't hek is toch goed dicht. Neen, neen, je moet niet zoo flauw zijn. Die hond staat doodstil. Hij zal je niets doen”.

„Ja, maar!” snikt Marietje. „Hij maakt me zoo bang! Hij kijkt me aan met zijn tanden!”

Nannie van Wehl.